

bestemt Beløb paa ikke over 100 000 Kr. aarlig. Jeg vil meget advare mod denne Bestemmelse, thi dette Omraade er efter min Mening af afgørende Betydning for hele det systematiske Oplysningsarbejde, som er nødvendigt til Fremme af Husdyravlen. Det spiller derfor ikke nogen Rolle, om Staten kommer til at betale nogle Tusind Kroner mere eller mindre om Aaret til en Sag af saa fundamental Betydning.

Til Slutning skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om det, som Lovforslagets første Del omhandler, nemlig Statsskuerne. Til min store Beklagelse fremsatte det ærede Medlem Hr. Pinstrup en Bemærkning i sit Foredrag om, at han ikke lagde saa stor Vægt paa Statsskuerne, idet han mente, at den Bedømmelse, der foregik der, lige saa vel kunde foregaa ved de lokale Skuer. Jeg er paa dette Omraade ganske uenig med det ærede Medlem; jeg tillægger Statsskuerne en overordentlig stor Betydning. Det har en meget stor Betydning, at man ikke ser ensidigt paa de Dyr, som bliver fremstillet. At man i de lokale Foreninger lader sine Dyr bedømme af de Øjne, som nu en Gang er udset til at bedømme dem der, er udmærket godt; det er sikkert en Bedømmelse, der foretages af meget dygtige og indsigtfulde Folk, og deres Arbejde har jo ogsaa baaret Frugt, men det er af overordentlig Betydning og til stor Gavn, at denne Bedømmelse i de lokale Foreninger senere bliver underkastet, om jeg saa maa sige, en Overbedømmelse af Statsskuekommissionen. Det har en meget stor Værdi, idet der skabes et mere ensartet, et mere samlet Overblik over det Materiale, der af de lokale Foreninger er udpeget som det bedste paa Egnen. Det vilde derfor afgjort være et Tab, og det vilde absolut faa en Indflydelse paa hele Udviklingen, dersom man vilde gaa bort fra Statsskuerne (*Pinstrup*: Det er ikke de samme Aargange!). Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger, det er ikke de samme Aargange, men det er det samme Individ, og det kunde godt være, selv om det ærede Medlem Hr. Pinstrup nu er blevet en ældre Mand, at man ved at bedømme ham nu kunde slutte sig til, hvorledes han har været som yngre. Nej; det spiller aldeles ikke nogen afgørende Rolle, om det er den samme Aargang eller ikke, det, der spiller en Rolle, er, at man skal have Dom afsagt om, hvorvidt de Individier, der er blevet anerkendt paa Dyrskuerne i deres yngre Aar, ogsaa sidder inde med saadanne Ev-

ner, at man vil sætte Statens Stempel paa dem, at man vil erklære disse Dyr for fremragende Individier. Jeg vil derfor meget henstille, at man ikke gør noget Forsøg paa at rukke ved disse Statsskueinstitutioner. Efter min Mening er den eneste fornuftige Bestemmelse, der rummes i hele det foreliggende Lovforslag, Bestemmelsen i § 7, sidste Stykke, om, at Hingste og Tyre, der kan fremstilles paa Statsskuerne, maa ikke bedømmes paa de anerkendte Foreningsskuer. Det er ganske indlysende, at naar først Dyr naar den Alder, hvor man ønsker dem fremstillet paa Statsskuerne til Bedømmelse, er det misvisende, at man samme Aar lader dem fremstille paa lokale Fællesskuer og derigennem opnaar at faa afvigende Bedømmelser. Det er af afgørende Betydning, at dette ikke sker, thi i samme Øjeblik det sker, rejses det Spørgsmaal, hvilken af de to Dommerkomiteer, der har været mest kompetent til at afgøre dette Dyrs Værdi, og saa vil det ærede Medlem Hr. Pinstrup mene, at den Dommerkomité, som har bedømt Individet hjemme paa Foreningsskuet, har været mere kompetent til at bedømme det end Statsskuekommissionen; det antager jeg, det ærede Medlem vil mene, men det kan være, andre vil mene noget andet. Det afgørende for ikke at faa Kludder ind i hele dette Forhold er imidlertid, at naar Statsskuerne virker, maa de Dyr, der fremstilles paa Statsskuerne, selvfølgelig ikke samtidig fremstilles paa Foreningsskuer. Det er, som sagt, et Lysspunkt i hele det mørke Billede, der opruller sig for os ved at gennemlæse dette Lovforslag, og selv om der ikke gennemføres andet, kunde jeg ønske, at denne ene Bestemmelse blev Lov, saa vilde dette Lovforslag have gjort sin Nytte.

Med disse Bemærkninger vil jeg udtale, at jeg for min Part er villig til at være med til at se nærmere paa Lovforslaget, men jeg haaber, som sagt, ikke, der kommer noget ud af det.

Mads Larsen: Den Forhandling, der er ført i disse Dage, er en kraftig Bekræftelse af det gamle Ord: Utak er Verdens Løn. Nu har der i mange Aar, ikke mindst fra Venstres Side, været rejst Krav om Sparsommelighed i Statshusholdningen, et Krav, vi fra vor Side har været ganske enige med Partiet Venstre i; ogsaa vi har ved adskillige Lejligheder fremført vore Ønsker og Krav i saa Henseende. Naar der saa kommer en Minister og forsøger indenfor en Del af sit Omraade at imøde-